

פרק ב'

פסוק א' - נשאתי את עיני וראיתי במראה הנבואה, ארבע קרניים,

פסוק ב' - שאלתי את המלאך שמדבר אלי בדבר ה', למה רומזים הקרניים. ענה לי, זה רומז לארבע מלכויות שפיזרו את אנשי יהודה, ישראל, וירושלים, הארבע מלכויות הם, מלכות בבל, פרס, יון, ורומי.

פסוק ג' - הראני ה' במראה נבואה ארבע אומנים נגרים שיודעים לחתוך את הקרניים.

פסוק ד' - שאלתי מה באים האומנים לעשות, השיב לי מלאך ה' בדבר ה', בגלל שהקרניים, אלו המלכויות, פיזרו את אנשי יהודה, בצורה כל כך חזקה עד ששום אדם מיהודה לא יכול להרים את ראשו כנגדם, לכן באו אלו האומנים להפחיד את המלכויות ולזרוק את הקרניים שהרימו כנגד ארץ יהודה לפזר אותה.

פסוק ה' - הרמתי את עיני וראיתי במראה נבואה איש שמחזיק בידו חוט (חבל) שמודדים איתו.

פסוק ו' - שאלתי את האיש להיכן אתה הולך, ענה לי, למדוד את ירושלים כמה הרוחב שלה וכמה האורך שלה. (נתכוין לרמוז שירושלים עכשיו קטנה, ועתידה להיות גדולה).

פסוק ז' - והנה אני רואה את המלאך שמדבר אלי יוצא. (רש"י מפרש שזה המלאך שהיה בידו את חוט המדידה, המצודת דוד מפרש, שזה לא אותו המלאך), ומלאך נוסף יוצא לקראתו.

פסוק ח' - המלאך שבא, אמר למלאך הדובר בי, רוץ דבר אל זכריה, קראו נער, לפי שהיה צעיר בשנים, אמור לו, אע"פ שראית שמדדתי את ירושלים, זה לא בגלל שעתידה ירושלים להשאר במידה הזאת, אלא היא תגדל ותתרחב, ישבו בה בלי חומה, כי היא תצטרך להתפשט ולהתרחב יותר, מרוב אדם ובהמה שיהיו בתוכה.

פסוק ט' - אומר ה' אני אהיה לה למגן שלא יוכל אדם לגעת בה לרעה. כאילו שיש מסביבה חומת אש שזוהר אדם מלגעת בה פן יכוה. וְאֶשְׁרָה שכינתי בתוכה כדי שיהיה לה לכבוד.

פסוק י' - הפסוק מדבר על הגאולה העתידה, מכריז ואומר, עמי תברחו מהגלות שגליתם לצפון, לבבל ולאשור, לכן אני אומר לכם לברוח משם, כי אתם מפורזים במרחקים, כמו שארבע רוחות (צדדי) השמים רחוקים זה מזה.

פסוק י"א - מכריז ואומר, תצילי את עצמך ותברחי לציון עדת יהודה שגלית לבבל.

פסוק י"ב - כי כה אמר ה' צבקות, אחרי שה' אמר לי שהוא יהיה לכבוד בירושלים כמבואר בפסוק ט'. חזר ושלה אותי אל הגוים שלקחו מכם שלל, לומר להם, כי כמו מי שנוגע בחוזק באישון שבעין שלו יפגע בה, כך מי שנוגע בכם ינזק.

פסוק י"ג - כי הנני מרים את ידי על הגוים להכות אותם, והם יהיו לשלל לעם ישראל שבגלות הם עבדים של הגוים, ואז כשיגיעו דברים אלו תדעו שה' צבקות שלחני אליכם.

פסוק י"ד - תשובי ותשמחי עדת ציון, כי אבוא לירושלים ואשכון בתוכה אמר ה'.

פסוק ט"ו - באותה תקופה יתחברו עמים רבים אל ה', ויהיו לעם של ד' ע"י שיאמינו בו. (או בזמן הגאולה, או בזמן בית שני, רד"ק), ואעפ"כ אשרה שכינתי בתוך עם ישראל, וכשיתקיימו ההבטחות הטובות תדעו שה' שלחני אליכם להתנבא.

פסוק ט"ז - ה' יקח את יהודה שיהיו לו לחלק ונחלה על אדמת הקודש, ויחזור לבחור בירושלים.

פסוק י"ז - תשתקו כל הגוים מפחד ה' כי ה' יתעורר כביכול מדירת (מעון) קדשו זה השמים, לעשות נקמה בגוים.